

Leo Trotskij

Ett handlingsprogram för Frankrike¹

1. Fascism och krig hotar!

I samband med den kapitalistiska världens allmänna förfall håller Frankrike under storkapitalets ledning på att gå under. Överallt i de styrande kretsarna i samhället och i regimens alla institutioner mångdubblas skandalerna. De rikas korrumpierande inflytande tilltar.

För arbetarna betyder det här ökad arbetslöshet, för småbrukarna ekonomisk ruin. För alla utsugna ökar eländet.

Den döende kapitalismen är bankrutt. Den härskande klassen har bara en sak i sinnet för att rädda sig från denna historiska bankrutt: ännu mer elände för de arbetande massorna. Att hålla tillbaka alla reformer hur obetydliga de än är, att undertrycka det demokratiska styret.

Över hela världen blir fascismens järnhäl den sista utvägen för den desperata kapitalismen.

Imperialismen tilldelades ett dräpande slag av den ryska revolutionen i oktober 1917. Men lyckades ändå upprätthålla sitt herravälde över samhället tack vare de nederlag som arbetarpartierna led under efterkrigstiden.

På detta följde så Socialdemokratins allmänna förräderi och den Kommunistiska Internationalens urartning. Nederlagen för den tyska revolutionen 1923, för den kinesiska revolutionen 1927 och för de tyska och österrikiska arbetarna² 1933 och 1934 utgör de avgörande vändpunkterna när det gäller kapitalismens förmåga att stabilisera sig själv.

Men dessa osäkra framgångar som kapitalisterna uppnått, när samtidigt inte den tidigare härskande klassen i Sovjet kunnat återta makten, har bara lett till en skärpning av den allmänna krisen. Mer våldsamt och planlöst än någonsin har monopolens tryck på världsmarknaden kolliderat med de nationella gränserna och principen om privat ägande.

Samtidigt som borgarklassen drar fördel av proletariatets motgångar på dess marsch mot socialismen använder den sig av sitt sista kort, fascismen. Med hjälp av det försöker den desperat röja undan den organiserade arbetarklassen.

¹ ”Ett handlingsprogram för Frankrike”, *La Verité*, juni 1934, *Fourth International*, oktober 1942. *La Verité* (Sanningen) var det franska Kommunistiska Förbundets tidning. KF var fransk sektion av ICL. De viktigaste idéerna i det här dokumentet kommer från Trotskij, även om de publicerades i Förbundets namn. Delar dikterades för sekreterare under de hektiska veckor när han letade efter bostad. I dess helhet redigerades det av honom. Programmet var ett svar på den förrevolutionära situation som utvecklades efter den 6 februari 1934 när fascistiska och reaktionära grupper företog en väpnad demonstration mot Daladier-regeringen vid deputeradekammaren. De franska arbetarna svarade den 12 februari med en en-dags generalstrejk och demonstrationer över hela landet. Motsättningarna i Frankrike ökade snabbt och regeringen gled åt höger. Doumergue ersatte Daladier som premiärminister och lovade att bilda en ”stark” regering. Idén om en enhetsfront mot fascismen, som under en tid varit tyngdpunkten i Kommunistiska Förbundets agitation, började nu allmänt att omfattas av de stora arbetarpartierna och fackförbunden. Avsikten med ”Handlingsprogrammet” var att plocka fram det politiska innehållet i och föremålet för den föreslagna enhetsfronten. Det kan också läsas som en tidig version av det Övergångsprogram som antogs vid Fjärde Internationalens grundningskonferens 1938. Även om det senare har en internationell inriktning och inte inskränker sig till ett enstaka land. [Denna text finns sedan tidigare publicerad i [Övergångsprogrammet](#), på marxistarkiv.se.]

² De österrikiska arbetarna kämpade hjältemodigt med vapen i händerna mot Dolfussregeringen i februari 1934, men besegrades.

Sådant är det internationella läge som driver den franska borgarklassen i riktning mot fascismen.

Men enbart fascismen är inte den sönderfallande kapitalismens sista ord. Varje imperialistmakt som har nedkämpat sin inre fiende måste expandera utåt. Här ligger grunden till ett nytt *världskrig*. Femtio miljoner människor strök med under de avskyvärda lidandena under det förra världskriget och dess efterverkningar. Hundratals miljoner arbetare kommer att massakreras i det kommande kriget. Frankrike, som inte ökar befolkningsmässigt, kommer att klara sig sämre än något annat land.

Arbetarna måste med all sin styrka gå emot dessa borgarklassens kriminella planer.

2. Den franska borgarklassens planer

För att försöka klara sig ur det kaos som den orsakat i landet måste den franska borgarklassen först lösa det monetära problemet. En del av borgarklassen vill göra detta med hjälp av *inflation* dvs genom att trycka upp mer papperspengar och därmed indirekt sänka lönerna och öka levnadskostnaderna. Samtidigt som man därmed tvingar småborgarna i konkurs. Den andra delen vill göra det *deflationistiskt*. Vilket innebär att åtstramningarna ska drabba arbetarna (sänkta löner), arbetslösheten ska öka och småbönder och småborgare ska slås ut.

Bägge alternativen medför ökade umbäranden för de utsugna. Att välja mellan de här två kapitalistiska metoderna vore som att välja mellan två olika instrument med vilka utsugarna ska skära strupen av arbetarna.

Hårdhänt deflation är det första steget i de franska kapitalisternas plan. Arbetarna berövas sitt arbetslöshetsunderstöd. Socialförsäkringarna hotas. Lönerna sänks. Statligt anställda har redan drabbats. Småbrukarna står på tur.

Det här kommer dock inte att hindra borgarna från att endera dagen ta till den andra metoden inflation om den skulle visa sig användbar. Hitlertyskland är ett exempel på det. De utsugna måste med all kraft gå emot denna borgarnas plan.

I motsats till det deflationsprogram som inskränker på deras levebröd måste arbetarna ställa sitt eget program. Ett program som går ut på en grundläggande omvandling av de sociala förhållandena genom en fullständig ”deflation” av alla privilegier och profiter som går till typer som Oustric³ och Stravisky och deras gelikar som suger ut landet. Det är den enda utvägen.

3. Avskaffa ”affärshemligheterna”

För att hitta en lösning som är fördelaktig för de arbetande massorna måste vi utan minsta dröjsmål göra upp ett skoningslöst bokslut över kapitalismens bankrutt och upprätta en förteckning över alla sociala klassers och samtliga grupperns intäkter och utgifter.

För proletariatet och för utsugna av alla slag är det här inget problem. Arbetarnas löner finns införda i kapitalets bokföring. Då det gäller utgifter så bokför småföretagarna dem veckovis. Bönders, hantverkares, småföretagares och lägre tjänstemäns inkomster och utgifter känner alla till. De rovgiriga bankerna kan genom inteckningar exakt bedöma ökningstakten i utslagningen av bönderna!

³ **Albert Oustric** var en fransk bankir vars spekulationer raderade ut en mängd banker och ledde till regeringen Tardieus fall 1930. **Serge Alexandre Stravisky** var en annan finansman vars skumma affärer omfattade stora Tutor till polisen och till borgerliga politiker. Hans ”själv mord” i januari 1934 var så obekvämt för hans vänner i Chautemps regering att det bidrog till dess fall.

Men kapitalisterna, de stora utsugarna döljer vaksamt sina hemligheter. Trusterna, monopolen och de stora företagen som äger nio tiondelar av produktionen och därigenom styr hela samhällets produktion, redovisar aldrig sina stölder.

Den utsugarmaffian gömmer sig bakom ”affärshemlighetens” okränkbarhet.

Affärshemligheten är bara ett sätt att styra de utsugnas liv. Samtidigt döljer den de rikas, alla Straviskys och de Wendels bankaffärer, deras industriföretag och kommersiella göranden. De går under beteckningen ”allmän välfärd” och ”nationalbudget”.

Ned med affärshemligheten: De som kräver uppoffringar måste själva börja med att visa upp sina räkenskapsböcker. På det viset kommer deras skurkaktighet att avslöjas!

4. Arbetarnas och böndernas kontroll över bankerna, Industrin och handeln

Den borgerliga demokratin har genom valurnan beviljat de arbetande massorna något som ska föreställa kontroll över de som styr dem. Så länge som detta inte gjorde någon skada, så länge tillät borgarna den sortens demokrati. Men de tillät aldrig ens skuggan av kontroll över sin ekonomiska administration, över själva grundvalen för sitt förtryck. Det förtryck som slutar i anarki, bankrutt och utarmning av massorna.

Den parasiterande aktieägaren har rätt att veta hur det företag som ökar hans förmögenhet går. Arbetaren, den förtryckta producenten, har bara att lyda och hålla mun. Han är bara en del av maskineriet.

Men arbetarna vill lära känna alla delar av maskinen. Bara de kan bedöma hur den fungerar. Låt oss i stället för det kapitalistiska styret sätta upp det arbetande folkets obevekliga kontroll.

Fabrikskommittéer bondekommittéer, kommittéer för de lägre tjänstemännen, kort sagt de anställdas kommittéer skulle lätt, med hjälp av samarbetsvilliga tekniker, ingenjörer och bokföringspersonal som lojalt stöder det arbetande folket, kunna avskaffa utsugarnas ”affärshemlighet”. Det är med hjälp av denna metod vi måste upprätta *offentlig kontroll över banker, industri och handel*.

5. För arbetarna

Under detta upprop kämpar det Kommunistiska Förbundet för följande åtgärder och krav i arbetarnas intresse.

1. *Fyrtio timmars arbetsvecka, löneökningar.* Arbetarnas kontroll kommer att göra klart för alla att produktivkrafternas nivå tillåter en förkortning av arbetsdagen. Löneökningar på bekostnad av pamparna i Comites des Forges, i Comites des Houilleres, på bekostnad av Finalys, Schneiders och Staviskys och till fördel för det arbetande folkets materiella och kulturella framåtskridande.

2. *Verklig social säkerhet* och först av allt arbetslöshetsförsäkring. En månads semester varje år. Ålderspension stor nog att tillåta ett liv efter det man fyllt femtio.

3. *Lika lön för lika arbete.* Bort med det förtryck som här drabbar kvinnor, ungdomar, invandrare och folk från kolonierna.

4. *Samma lön och samma rättigheter för de arbetande kvinnorna som för männen.* Moderskapspenning med rättighet till extra ledighet.

5. *Samma lön för ungdomar som för vuxna.* Utvidgade möjligheter till studier och praktik bekostat av det allmänna. Speciella hygieniska åtgärder.

6. Bort med all speciallagstiftning som drabbar invandrare och arbetare från kolonierna.

6. Nationalisera banker, nyckelindustrier, försäkringsbolag och transportväsende

För närvarande kontrollerar bankerna hela landets ekonomi. Om arbetarna tar över bankerna och med hjälp av dem börjar styra industrin, transportväsendet och handel skulle den allmänna levnadsstandarden kunna höjas med detsamma.

Nationalisering av bankerna, storföretagen, transportväsendet och försäkringsbolagen är en förutsättning för en ekonomi inriktad på de arbetande massornas och hela folkets välfärd.

Denna nationalisering måste ske utan någon ersättning till kapitalisterna som år ut och år in berikat sig genom att tappa blod ur arbetarna. De har ändå bara elände och ekonomisk anarki att bjuda på.

Nationaliseringen av de stora produktionsmedlen innebär absolut inte att man slår ut småbrukarna, handeln eller hantverket.

Tvärtom så är det de stora privilegierade monopolen som stryker de mindre företagen.

De små företagen måste lämnas orörda. De kan få hjälp av arbetarna när dessa har nationaliserat de stora företagen. En planerad ekonomi grundad på de oerhörda rikedomar som bankerna, trusterna och företagen samlat på sig skulle göra det möjligt att införa en plan för produktion och distribution som erbjuder småproducenterna direkta statliga order och råvaror och krediter på fördelaktiga villkor. I och med det skulle bönderna också kunna få jordbruksredskap och konstgödsel till fördelaktigt pris.

Nationaliseringar som genomförs av arbetarna betyder att de stora privata monopolen krossas, att de små företagen stöds, och en omfördelning av det som produceras, till förmån för det stora flertalet av producenterna.

7. Monopol på utrikeshandeln

All utrikeshandel måste handhas av staten. Därigenom kommer den inte längre att kontrolleras av privata monopol som reglerar import och export utan några som helst hänsyn till konsumenternas intressen. Ovärderliga fördelar för de stora massorna kommer att uppstå i och med detta ingrepp i ledet mellan den nationella produktionen och världsmarknaden. Det är bara den stat som styrs av arbetarna som kommer att kontrollera utrikeshandeln med strävan att främja kollektivets intressen.

8. Förbundet mellan arbetare och bönder

Bönderna utgör nästan hälften av Frankrikes befolkning. Arbetarstaten måste grundas såväl på de utsugna bönderna som på städernas och landsbygdens arbetare. Vårt program svarar mot behoven såväl hos de stora massorna på landet som hos arbetarklassen.

Vi slår fast vårt slutliga mål som en högre form av utveckling, är *kollektiviseringen* av jordbruket lika väl som av industrin. Men arbetarklassen kan inte tvinga på bönderna detta mål. Den kan bara underlätta utvecklingen i riktning mot detta mål. Arbetarklassen kan bara komma med förslag i denna riktning. Förslag som sedan måste kompletteras, ändras och utvidgas genom de gemensamma erfarenheterna hos de två klasser som lider under samma förtryck från de kapitalistiska utsugarna. Vi måste först av allt garantera bönderna verkliga möjligheter att själva bestämma över sin verksamhet. Att bestämma hur de ska använda sina krafter och sin egendom. Att bestämma vilka jordbruksmetoder de föredrar och att själva avgöra vid vilken tidpunkt de vill gå över från privat bruk till kollektivjordbruk.

Landsbygdsbefolkningen är långt ifrån enhetlig. Den härskande klassen och dess underdånigt krypande professorer döljer noggrant det faktum att en liten minoritet har monopoliserat en stor del av jordegendomarna och koncentrerat de bästa produktionsmedlen till sina händer (maskiner, traktorer, boskap mm). För att inte tala om kreditmöjligheterna.

Vi föreslår att vi ska kämpa för att omedelbart driva igenom följande åtgärder:

1. *Samma rättigheter för jordbruksarbetare som för städernas arbetare.* Allmän lagstiftning rörande anställningskontrakt, arbetsdagen, ledighet, sociala försäkringar (inklusive arbetslöshetsförsäkring). Arbetslagstiftningen måste i dess helhet tillämpas på jordbruksarbetarna.
2. *Expropriering av de stora egendomarna, godsens och modelljordbruken* till förmån för kollektivt och kooperativt bruk och till förmån för småbrukarna.
3. *Avskaffande av arrendenas slaveri.* Genomgång och revidering av alla gällande arrenden utförd av lantarbetarkommittéer valda i distrikten.
4. *Riv upp alla inteckningar.* Skuldmoratorium. Lägg ned alla processer och rättegångar. Stopp för utmätningar.

9. Social service för kollektivet

De stora statliga institutionerna (posten, tullen, undervisningsväsendet etc) som utsuger flera miljoner arbetare fungerar som stöd åt kapitalet. Skandalerna nyligen visar den korruption som är förhärskande bland de höge ämbetsmännen.

De lägre statstjänstemännen utnyttjas av de korrumperade och köpta funktionärer som använder sina poster till att underlätta för de härskande klasserna att ytterligare undertrycka arbetarna.

Vi måste göra rent hus. Genom att alla utsugna och utnyttjade samarbetar kan de lägre statstjänstemännens fackföreningar och kommittéer genomdriva de förändringar som är nödvändiga för att upprätta en verklig social service som drivs av och för de arbetande massorna.

10. Upplös poliskåren, politiska rättigheter åt soldaterna!

Regeringen tar ut miljarder franc av de fattiga, av de utsugna, av folk i alla olika ekonomiska omständigheter för att utveckla och förse sin polis, sina rörliga styrkor och sin armé. Med ett ord, den gör det inte bara för att utveckla *inbördeskriget* utan också för att förbereda det *imperialistiska kriget*. De hundratals unga arbetare som mobiliserats till de väpnade styrkorna till lands och till sjöss är berövade alla rättigheter.

Vi kräver att reaktionära och fascistiska officerare och underofficerare avskedas. Eftersom de är ett redskap för en statskupp. Å andra sidan ska arbetarna i vapen behålla alla politiska rättigheter och 7 representeras av soldatkommittéer valda i speciella församlingar. Därigenom kommer de att fortsätta vara nära förbundna med det stora flertalet arbetande och kan förena sina styrkor med det folk som är organiserat och beväpnat för att stå emot reaktion och fascism.

Hela poliskåren, verkställare av kapitalets vilja, borgarstatens väktare och de korrumperade politikernas beskyddare, måste upplösas. Polisens uppgifter ska handhas av en arbetarmilis. Avskaffa klassdomstolarna, val av alla domare, utvidga jurysystemet till att gälla alla brott och förseelser, folket kommer självt att skipa rättvisa.

11. Rätt till nationellt självbestämmande, inklusive separation

Rånarnas sk Versailles-fördrag är en källa till avskyvärda grymheter inte bara för det övriga Europas arbetare utan också för de i det ”segrande” landet, Frankrike. Försvaret av de internationella relationer som härrör ur detta fördrag *leder i dag till krig*. Detta gäller särskilt på det sätt vilket borgarna annekterade Alsace-Lorraine⁴ utan att ens ge folk en chans att välja genom folkomröstning, som man nu kräver för Saarlandets del.⁵

Den franska borgarklassen förtrycker inte bara indirekt ett stort område i Europa, utan ödelägger och tillintetgör väldiga koloniala områden. För alla folk som förtrycks av det franska storkapitalet – av de Wendels och Michelins, av Parisbankerna och andra – för folket i Alsace-Lorraine såväl som folken i Indokina, Marocko och Madagaskar *kräver vi rätten till fullständigt självbestämmande och detta gäller även fullständig separation om de så önskar*.

De arbetande massorna i det här landet har inget intresse av att hjälpa de franska bankerna att upprätthålla sitt herravälde över andra folk. Tvärtom, genom att vinna allierade och sympatisörer för sin egen kamp underlättar de arbetande kampen för frigörelse.

12. Mot kriget, för ett Socialistiskt Europa Förenta Stater!

För att kunna omvandla samhället och lyfta det upp ur kaos måste vi först rädda det från det krig som borgarna är beredda att slänga ut det i.

Som motvikt mot den tyska fascismen har Frankrike upprättat ett block bestående av länder som svurit trohet mot det kriminella Versaillesfördraget. Frankrike använder sig av Nationernas Förbund, det rovgiriga borgerskapets förening, för att lägga en slöja av pacifism över sitt agerande. Samtidigt som det lägger rustningskapplöpningens tunga kostnader på det arbetande folket. Och den ”defensiva” lögnen om ”säkerhet” tillåter de chauvinistiska galenskaperna att utträta sin uppgift, nämligen att störta landet ännu närmare branterna för morgondagens massakrer.

Arbetare, bönder, småhandlare, hantverkare och statstjänstemän kan hindra denna kommande utveckling bara genom att etablera alla former av självständig, egen kontroll, genom att avslöja den hemliga diplomatin och genom att gå emot varje anslag till krigsförberedelser. Och detta bara genom att tillkämpa sig regeringsmakten från imperialisterna.

Bara de revolutionära franska arbetarnas seger kan undanröja möjligheten till ett kommande imperialistiskt krig och få de förtryckta folken i Europa och i kolonierna att resa sig. Pakter och fördrag skulle då förvandlas till damm. Den enda lösningen är densamma som sågs 1917: *Ett Socialistiskt Europas Förenta Stater*.

Mot den politik som förs av de imperialistiska blocken, mot de pacifistiska lögnerna hos Nationernas förbund, mot den hemliga krigsdiplomatin och de vansinniga rustningarna! Över hela den åldrande Europeiska kontinenten som är splittrad, militariserad och blodbesudlad och hotas av fullständig tillintetgöring genom ett nytt krig reser vi frihetens fanor. De fanor som

⁴ **Alsace-Lorraine** är gränsområdet mellan Frankrike, Tyskland, Belgien och Schweiz. Tyskland lade beslag på det i fransk-preussiska kriget 1871 efter att ha besegrat Frankrike. När så Tyskland förlorade det första världskriget tilldelades Frankrike det i Versaillesfördraget. Inte vid något tillfälle fick befolkningen säga sin mening.

⁵ **Saarlandet** som ligger i Tysklands västra del har några av Europas rikaste kolfyndigheter. Det var en del av Frankrike under 1700-talet och delades därefter upp mellan Preussen och Bayern i 1815 års Parisfördrag. Genom Versailles-fördraget berövades Tyskland området vars administration ställdes under Nationernas Förbund. Dess kolgruvor ställdes under fransk kontroll. I mars 1935 röstade en överväldigande majoritet av befolkningen i området i en allmän folkomröstning för en återförening med Tyskland. Trots att nazisterna då hade makten.

tillhör *Arbetarnas och böndernas Europas Förenta Stater, Sovjetstaternas vänskapliga federation!*

13. Till försvaret av Sovjetunionen

Det första steget i den här riktningen är för varje arbetare det *ovillkorliga försvaret av Sovjetunionen*. Där lade oktoberrevolutionen 1917 de första betydande grunderna för erfarenheter av den proletära diktaturen baserad på avskaffandet av de stora kapitalisternas egendom.

Kampen mot Sovjetunionen utgör fortfarande en grundläggande målsättning för den världsimperialistiska reaktionen.

De arbetande i Frankrike kommer att ställa upp till försvaret av Sovjetunionen genom att avslöja borgarklassens ”pacifistiska” planer för vad de är. Pakter och fördrag kan inte effektivt försvara det Sovjetiska proletariatet. Men revolutionär kamp för att störta borgarklassen i andra länder kan göra det.

De franska och ryska socialistiska republikernas förbund kommer att vidga den internationella arbetarsolidariteten. Kompromisser med Barthou, Tardieu, Herriot⁶ och deras imperialistiska anhang kommer inte att göra det.

Bara omfattande åtgärder kan rädda massorna från elände och leda dem till socialism. Från och med idag måste alla arbetande med all kraft kämpa för att dessa åtgärder ska genomföras.

Dessutom ska det sägas att dessa åtgärder inte kan genomföras genom individuella aktioner eller av den ena eller andra gruppen. Det kan bara ske med hjälp av den statsmakt som styr hela landets ekonomi, politik och kultur. Vem är det som ska styra? Det är det som hela frågan handlar om!

14. Ned med borgarnas ”Auktoritära stat”! – För arbetar- och bondemakt!

Borgarna förbereder sig på att genomföra sin plan att omvandla statsmakten. Att en gång för alla undanröja arbetarnas motstånd. Man minskar de valda demokratiska institutionernas (parlamentets och kommunernas) rättigheter och man går till och med så långt att man helt försöker avskaffa dem. Trycket från arbetarna känns trots allt för starkt fastän man försvagat och förvanskat deras rättigheter.

Borgarna försöker koncentrera den verkställande makten till händerna på ett fåtal. Med hjälp av en brutal, okontrollerad och kostsam administrativ militär- och polisapparat ska dessa påtvinga folk sina beslut.

Borgarnas planer på en ”auktoritativ stat” riktad mot de förtryckta måste obarmhärtigt angripas av de arbetande massorna.

Bara de arbetande massorna kan med en revolutionär kraftansträngning energiskt och med järnvilja skapa den nödvändiga kraften för att rädda samhället från det kapitalistiska

⁶ **Jean Louis Barthou** (1862-1934) var utrikesminister i Doumergues regering. Han och kung Alexander den förste av Jugoslavien mördades i Marseilles i oktober 1934 efter det att Barthou, en ledande fransk förespråkare för ”kollektiv säkerhet”, förhandlat fram Sovjets inträde i Nationernas Förbund. Andre Tardieu (1876-1945) var den reaktionäre politiker som hade förordnats av den franska regeringen att förbereda de tilläggsförslag till den franska författningen som skulle stärka staten. Det vill säga begränsa de demokratiska rättigheterna. Eduard Herriot (1872-1957) var den av det borgerliga Radikalpartiets ledare som mest förknippas med Socialistpartiet. Det var den tidens folkfront. Trotskij skrev en pamflett om honom, ”Eduard Herriot, den gyllene medelvägens politiker”. (Finns med i *Portraits, Political and Personal.*)

fåmansvälde som undergräver det och leder till undergång. Det kan de göra bara genom att saken i egna händer.

Den kapitalistiska staten är bara till för att ge de stora utsugarna deras profit. Därför blir uppgiften den att ersätta den *kapitalistiska staten* med en arbetarnas och böndernas *proletära stat*. Uppgiften består i att i det här landet lägga grunden för det arbetande folkets styre. Vi måste klargöra att det inte är fråga om någon ”modifiering” i andra hand. Utan att dominansen från den lilla minoriteten förtryckare som borgarklassen utgör måste ersättas av den överväldigande majoritetens, av det arbetande folkets, makt och ledning.

För den sakens skull är arbetarnas och böndernas förbund nödvändigt. Reaktionen försöker skrämja bönderna med bilden av en proletär diktatur där bönderna är underordnade arbetarna. Medan det i verkligheten är så att den proletära staten inte kan komma till stånd så länge som arbetarna är isolerade från bönderna.

Den sovjetryska oktoberrevolutionens exempel hjälper oss. I Frankrike kan vi emellertid lyckas bättre än våra ryska bröder och undvika en del av deras misstag. Frankrikes ekonomi befinner sig på en högre nivå och vi tänker agera i överensstämmelse med de faktiska förutsättningarna i vårt land. Det är på den grundvalen, med ett klart och tydligt program och med en god förståelse mellan arbetarna och de utsugna bönderna, som proletariatets diktatur kan genomföras.

Bönderna är spridda vitt omkring. Det är en av anledningarna till deras politiska impotens trots deras antal och betydelse för produktionen. Bönderna kan bara komma till makten genom att göra gemensam sak med arbetarna.

15. Kampen för arbetar- och bondekommunen

Förbundet mellan bönderna och arbetarna kommer bara att komma till stånd om arbetarklassen visar sin styrka, sitt beslutsamma initiativ och sin förmåga att driva igenom sitt program. Framför allt måste vi därför skapa förutsättningar för enhet i handling.

Ett *förbund mellan arbetarpartierna och fackförbunden* måste organiseras. Alla det arbetande folkets styrkor utan undantag måste ingå däri.

En nationell kommitté måste organiseras inom detta förbund. Likaså regionala och lokala kommittéer. På fabriksgolvet måste arbetarna välja sina kommittéer.

Genom det förtroende de åtnjuter bland massorna kommer dessa arbetarförbundets kommittéer att stimulera landsbygdens arbetare att organisera sig i *bondekommittéer*.

I kampen mot fascism, reaktion och krig tar arbetarna emot stöd från småborgerliga grupper (pacifister, Förbundet för mänskliga rättigheter, allmänna fronten etc). Men ett sådant stöd kan bara ha sekundär betydelse. Den viktigaste uppgiften är att *trygga arbetarnas egen aktionsenhet på fabrikerna och i industriområdenas arbetarkvarter och bostadsområde*.

Förbundet mellan de betydande arbetarorganisationerna (Kommunistpartiet, Socialistpartiet, CGT, CGTU,⁷ Kommunistiska förbundet) kommer inte att ha någon revolutionär betydelse om det inte inriktas på att skapa:

1. Massornas egna kampkommittéer (fröet till sovjet),
2. En arbetarmilis, alltid enad i handling även om den organiseras av olika partier och

⁷ CGT, den allmänna arbetarfederationen, var den dominerande fackliga organisationen i Frankrike. Den leddes av ett reformistiskt ledarskap. En splittring 1921 ledde till uppkomsten av en radikalare, men betydligt mindre rivaliserande organisation, CGTU, den enhetliga allmänna arbetarfederationen. Den senare bestod fram till 1936 då de bägge återförenades.

organisationer.

För att ytterligare stärka såväl arbetarnas som böndernas kamp för arbetarkommittéerna etablera ett nära samarbete med bondekommittéerna. Eftersom de är inrättade som folkliga försvarsorgan måste dessa arbetarförbundets kommittéer och bondekommittéerna under kampens gång bli till organ som direkt väljs av massorna. Arbetarnas och böndernas maktorgan. På denna grundval kommer den proletära makten att skapas i motsatsställning till kapitalets makt. Arbetar- och bondekommunen kommer att segra.

16. För en enda församling

Vi är alltså Arbetar- och bondestatens orubbliga partisaner och vi kommer att ta makten från utsugarna. Att vinna majoriteten av arbetarklassens allierade till detta program är vårt mål.

Under tiden, så länge som majoriteten av arbetarklassen hyser tilltro till den borgerliga demokratin, är vi beredda att förvara den med alla våra resurser gentemot den bonapartistiska⁸ och fascistiska borgarklassens alla attacker.

Vi kräver emellertid att de av våra klassbröder som bekänner sig till den ”demokratiska” socialismen att de blir sina idéer trogna. Men att de inte hämtat inspiration från den Tredje Republikens idéer och metoder utan från 1793 års församling.⁹

Ned med senaten som väljs genom begränsad rösträtt och gör de allmänna valens makt till enbart en illusion!

Ned med republikens presidentämbete. Det tjänstgör bara till att skyla undan militarismens och reaktionens koncentrerade styrkor!

De lagstiftande och verkställande befogenheterna måste förenas i en enda församling. Delegater väljs för en tid av två år genom allmänna val med rösträtt för alla över 18 år och utan någon diskriminering av kön eller nationalitet. Deputerade väljs på basis av lokala församlingar. De ska vara ständigt avsättbara av sina valkretsar och få en lön som ligger på nivå med en yrkesarbetares.

Det här är den enda åtgärd som kommer att leda massorna framåt istället för att hålla dem tillbaka. En mer frikostig demokrati kommer att underlätta kampen för arbetarmakt.

Om den ”demokratiska” socialismens parti (SFIO)¹⁰ under den obevekliga kampen mot fienden skulle vinna majoritetens förtroende är vi nu och kommer vi alltid att vara beredda att försvara en SFIO-regering gentemot borgarna. Detta fastän det mellan oss finns oförenliga skiljaktigheter då det gäller doktrin och metod.

Vi vill nå vårt mål genom verklig arbetardemokrati, genom propaganda och kamratlig kritik och genom en frivillig omgruppering inom arbetarklassen under den sanna kommunismens fana. Inte genom väpnade konflikter mellan de olika arbetarorganisationerna.

⁸ **Bonapartism** var ett centralt begrepp i Trotskijs skrifter under 1930-talet. En mer exakt förklaring till begreppet finns i hans artikel ”[Bonapartism och Fascism](#)”, på marxistarkiv.se. En speciell analys av den sovjetiska bonapartismen finns i artikeln ”The Workers’ State, Thermidor and Bonapartism” (i *Writings 1934-35*, s 166.).

⁹ **Den tredje franska republiken** som varade från Louis Napoleons fall 1870 till Frankrikes nederlag mot Tyskland 1940 sågs av revolutionärerna som själva koncentratet av borgerlig korruption och hyckleri. Här ställs den mot 1793, en tid då den franska borgarklassen fortfarande var revolutionär.

¹⁰ **SFIO** står för den Franska sektionen av Arbetar- (socialist)internationalen, det officiella namnet på Socialistpartiet. Kommunistpartiets officiella namn var den Franska Sektionen av den Kommunistiska Internationalen (SFIC) men i den här texten används initialerna KP.

Arbetare som bekänner sig till den demokratiska socialismen måste dessutom förstå att det inte räcker med att försvara demokratin. Demokratin måste återvinnas. Att den politiska tyngdpunkten har förskjutits, från parlamentet till kabinettet, från kabinettet till finanskapitalets oligarki och till generalerna och polisen är redan ett fullbordat faktum. Varken den nuvarande riksdagen eller ett nyval kan ändra detta faktum. Vi kan försvara de sorgliga resterna av demokratin och vi kan framför allt utvidga det demokratiska spelrummet för massornas aktivitet. Men bara genom att utrota de väpnade fascistiska styrkor som den 6 februari 1934 började flytta på tyngdpunkten i staten.

17. Borgarklassen ger aldrig upp frivilligt!

Borgarklassen kommer aldrig godvilligt att gå med på de åtgärder som kan rädda samhället från Kaos. Den vill föreviga alla sina privilegier. För att göra detta har den börjat ta fascistiska gäng till sin hjälp.

Vår slogan är inte att finanskapitalets fascistiska gäng ska avväpnas av finanskapitalets egen polis. Vi vägrar att sprida kriminella illusioner om att den kapitalistiska regeringen själv skulle vidta en sådan åtgärd som att avväpna de kapitalistiska banden.

Beväpna arbetarklassen, beväpna fattigbönderna!

För en folkets anti-fascistiska milis!

Utsugarna, som blott utgör en liten minoritet, kommer att rygga tillbaka inför utsikterna av ett inbördeskrig. De fascistiska och reaktionära gängen kommer att förlora sin djärvhet bara om arbetarna är beväpnade och står i spetsen för massorna.

Bara om arbetarna fortsätter på den här vägen kommer större delen av soldaterna och matroserna att vinnas för arbetarnas sak och ställa sig på samma sida som de arbetande massorna mot de reaktionära och fascistiska officerarna som strävar efter att använda dem mot deras egen klass. Soldaterna och matroserna är ju också barn av det arbetande folket och har därmed skyldigheter mot sin egen klass. Något som vi aldrig får underlåta att påpeka i vår propaganda.

Uppgiften är enorm. Men den är den enda utvägen! Kommunistiska förbundet visar vägen! Samhället existerar bara tack vare vårt arbete. Bara för att den styrande borgarklassen vägrar att ge upp en enda av sina avskyvärda privilegier, håller nu samhället på att ruttna bort.

Den 12 februari¹¹ visade ni er makt och beslutsamhet att inte underkasta er deras bruk av våld. Men samma dag förrådde era ledare er. De förde inte fram något konkret slagord och visade inget allvarligt menat kampperspektiv. För att nå er verkiga styrka, för att försvara era rättigheter till ett värdigt liv och för att inte längre arbeta för att berika en minoritet av skurkaktiga utsugare – förbered er revolution. Arbeta tillsammans med Kommunistiska förbundet!

Översättning: Michael Berwick

¹¹ Den 12 februari 1934 var det generalstrejk som en protest mot den fascistiska demonstrationen den 6 februari.